

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/28209 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 10 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit, verzonden op 18 mei 2006, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 januari 2007, verzonden op 16 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Sniijders, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

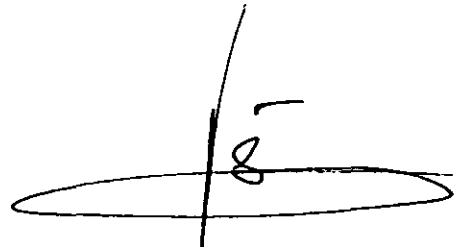
w.g. Sniijders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 juni 2007

279

Verzonden: **25 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/28209

Inzake eiser,
gemachtigde mr. I.K. Kolev, advocaat te Hapert,

tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister van
Vreemdelingenzaken en Integratie, te 's-Gravenhage, verweerder.

I. PROCESVERLOOP

Op 14 december 2006 is de Minister van Justitie in de plaats getreden van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie als het bevoegde bestuursorgaan inzake vreemdelingenzaken. In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Bij ongedateerd besluit, verzonden op 18 mei 2006, heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Tegen dit besluit heeft eiser op 8 juni 2006 beroep ingesteld.

De gronden van het beroep zijn bij brief van 7 juli 2006 ingediend.

Verweerder heeft naar aanleiding van het beroep de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 3 november 2006, alwaar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. I.K. Kolev. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. P. van Zijl.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, naar eigen zeggen geboren op _____ en van Sierraleonse nationaliteit, heeft op 12 augustus 1999 een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling.

Bij besluit van 5 april 2002 heeft verweerder eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, met ingang van 1 juni 2001 en geldig tot 1 juni 2004. Tevens heeft verweerder op grond van het rapport van 30 augustus 2001 inzake een leeftijdsonderzoek eiser de leeftijd van 1 januari 1981 toegekend. Tegen het besluit van 5 april 2002 heeft eiser geen rechtsmiddelen aangewend.

Op 21 april 2004 heeft eiser vervolgens een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld onder l. Bij schrijven van 14 april 2005 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt om deze aanvraag af te wijzen. Voorts heeft verweerder op 4 mei 2005 een herbeoordeling van het hiervoor aangehaalde leeftijdsonderzoek laten uitvoeren. Het rapport van die herbeoordeling dateert van 9 mei 2005. Van de hem geboden gelegenheid zijn zienswijze naar aanleiding van dit voornemen kenbaar te maken, heeft eiser bij schrijven van 23 mei 2005 gebruik gemaakt. Na eiser op 25 augustus 2005 nader te hebben doen horen, heeft verweerder bij het thans bestreden besluit conform het voornemen beslist en eisers aanvraag afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 34 in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, aangezien de grond voor verlening bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen. Tevens heeft verweerder bij dit besluit ambtshalve geweigerd om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdende met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

De rechtbank overweegt allereerst op grond van het in beroep aangevoerde dat het beroep zich beperkt tot de weigering aan eiser van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De rechtbank overweegt in dit verband als volgt.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Op grond van artikel II van de Wet van 24 juni 2004 tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000, houdende verlenging van de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, (Stb 2004, 299) is deze wet van toepassing, indien de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000, is aangevraagd na het tijdstip waarop deze wet in werking is getreden, zijnde 1 september 2004.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat artikel luidde tot 1 september 2004, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 is komen te vervallen.

Zoals ook ter zitting desgevraagd is bevestigd, is van de zijde van eiser niet betwist dat de grond voor verlening van de aan eiser, ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is komen te vervallen.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 28 maart 2002 (JV 2002/ 153) overweegt de rechtbank vervolgens dat het besluit, waarbij de vreemdeling een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Gelet hierop had eiser hangende de geldigheidsduur van de hem verleende verblijfsvergunning geen belang bij het instellen van beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit. Dit belang is herleefd met de weigering van verweerder om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, omdat de grond voor verlening, zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te ontvallen.

Verweerder heeft dan ook terecht in het thans bestreden besluit zowel ex tunc als ex nunc nog getoetst of eiser in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning omdat hij aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsvergunning asiel op grond van een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 dan de zogenoemde d-grond.

Beoordeling aan de hand van de situatie ten tijde van de verleende vergunning.

Eiser heeft aan zijn aanvraag om toelating als vluchteling - kort samengevat - het volgende ten grondslag gelegd.

Eiser is in december 1998 in zijn woonplaats getuige geweest van de moord door de rebellen van het Revolutionary United Front (RUF) op zijn ouders. Vervolgens is eiser samen met zijn broers en zus door de rebellen meegenomen naar een kamp. Een en ander was in verband met het feit dat zij allen behoorden tot de bevolkingsgroep van de Mandingo's. Bovendien was eisers vader diamánthandelaar en waren de rebellen op diens diamanten uit. De broers en zus zijn na enige tijd door de rebellen meegenomen naar een ander kamp. Eiser heeft geweigerd aan de strijd van de rebellen mee te doen. Hij is in het kamp mishandeld. Een vrouw van een van de hogere rebellen heeft hem helpen ontsnappen op het moment dat de rebellen een stad aan het innemen waren en het kamp slechts door enkele bewakers werd bewaakt. Eiser is vervolgens teruggekeerd naar zijn ouderlijk huis en heeft aldaar de op een geheime plaats verstopte diamanten opgehaald. Vervolgens is hij op de vlucht geslagen. Tegen afgifte van deze diamanten heeft een vriend van zijn eisers vlucht naar Nederland geregeld.

Verweerder heeft zich op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat in het asielrelaas van eiser geen grond is gelegen om hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel op een van de andere gronden dan de d-grond van artikel 29 van de Vw 2000.

Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting heeft eiser verweerders standpunt betwist, dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. De rechtbank overweegt als volgt.

Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; (..)."

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(..)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb.1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb.1967, 76);
- l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (..)."

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

De rechtbank stelt vervolgens voorop dat de algehele situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit dat land en behoren tot de bevolkingsgroep van de Mandingo's, zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Derhalve dient eiser aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder ter zitting desgevraagd te kennen heeft gegeven dat eisers afkomst niet langer in twijfel wordt getrokken. Niettegenstaande het vorenstaande handhaaft verweerder zijn standpunt dat eiseres relaas op grond van de overigens in het bestreden besluit aangegeven redenen ongeloofwaardig is te achten.

Verweerder heeft aan dit standpunt onder meer ten grondslag gelegd de eenvoudige wijze van ontsnapping van eiser, dat eiser geen enkele kennis heeft omtrent de diamanthandel, dat hij weinig concreet kan aangeven wanneer welke gebeurtenis heeft plaatsgevonden en de plaatsen waar hij na de moord op zijn ouders heeft verbleven, evenals de uitslag van het leeftijdsonderzoek van eiser waaruit, aldus verweerder, blijkt dat eiser onjuist heeft verklaard omtrent zijn leeftijd. Verder heeft verweerder ter zake van het regiem in de kampen van het RUF en de strengheid van de bewaking aldaar verwezen naar het algemene ambtsbericht van 28 september 2001 inzake Sierra Leone en het deelambtsbericht van 16 maart 2004 inzake het RUF. Gelet op hetgeen uit die informatie blijkt acht verweerder niet geloofwaardigheid dat de vrouw van een hoge rebel een risico zou lopen om eiser zou helpen met ontsnappen enkel omdat hij zijn familieleden had verloren. Eiser verkeerde, aldus verweerder, in dit opzicht niet in een andere situatie dan velen die met hem bij het RUF verbleven. Uit voornoemde ambtsberichten blijkt verder dat er strenge bewaking was in de kampen en in dat licht bezien acht verweerder niet geloofwaardig dat eiser eenvoudig weg kon lopen nadat de vorenbedoelde vrouw hem gewezen had waarnaar toe hij moest lopen. Ook acht verweerder ongeloofwaardig dat eiser, zoals hij heeft verklaard, kon weigeren bepaalde taken uit te voeren zonder dat hij daarvoor werd gestraft.

evenmin heeft verweerder geloofwaardig geacht dat eiser, die tijdens het nader gehoor van 18 november 1999 heeft verklaard veel van de zaken te weten en door zijn vader opgeleid te worden, de waarde van de diamanten die hij in het ouderlijk huis heeft opgehaald niet kende of niet kon inschatten. Tevens heeft verweerder ongeloofwaardig geacht dat eiser, die geruime tijd onderwijs heeft genoten, geen tijdsaanduidingen en/of nadere informatie kon geven met betrekking tot de plaatsen alwaar hij na zijn vlucht heeft verbleven.

De rechtbank is, gelet op de door haar aan te leggen toets ten aanzien van de door verweerder aangenomen ongeloofwaardigheid, van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op grond van het vorenstaande op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers verklaringen ongeloofwaardig zijn te achten. Dat eiser, zoals hij in beroep heeft verklaard, stelt van zijn ouders te hebben gehoord hoe oud hij is ter verklaring van de discrepantie tussen de uitkomst van het leeftijdsonderzoek en zijn opgave van die leeftijd geeft geen grond om, in samenhang bezien met het voorgaande, de uitkomst van dat leeftijdsonderzoek niet aan hem tegen te werpen.

Beoordeling aan de hand van de huidige situatie.

De huidige situatie in Sierra Leone kan niet leiden tot een andere beoordeling en andere conclusies dan hiervoor zijn weergegeven nu verweerder de verklaringen van eiser in het kader zijn asielaas - zoals hiervoor reeds is overwogen - in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Van omstandigheden op

grond waarvan eiser, los van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, een verblijfsvergunning asiel verleend had moeten worden, is niet gebleken.

Gelet op voorgaande overwegingen dient het beroep van eiser dan ook ongegrond te worden verklaard.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. S.A.H.M. Sneevliet als griffier en bij afwezigheid van voornoemde griffier in het openbaar uitgesproken in aanwezigheid van mr. W.A.M. Bocken als griffier op 10 januari 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: 16 JAN 2007

 Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
te 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 9 FEB 2007

ZAAKNR. 200701072

AAN:

BEHANDELD: OD: PAR:

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

wonende te _____, aan de _____ te dezer zake woonplaats kiezende te Hapert, Gemeente Bladel aan de Oude Provincialeweg 46, ten kantore van de advocaat en procureur mr I.K. Kolev, die ten deze door appellandt bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van Hoger Beroep en het ondertekenen van het Hoger Beroepschrift;

Dat het Hoger Beroep zich richt tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond van 10 januari 2007, verzonden op 16 januari 2007, onder procedurenummer AWB 06/28209. Afschrift van de bestreden beschikking wordt hierbij overgelegd.

In de gronden bij het beroep heeft appellandt een uitdrukkelijk beroep gedaan op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De Rechtbank heeft, marginaal toetsend, geoordeeld dat de Minister in redelijkheid het standpunt kon innemen dat appellandts asielrelaas ongelooftwaardig is.

Appellandt beroept zich op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de mens van 5 juli 2005 (tegen Nederland JV 2005/304).

Uit dit arrest volgt dat bij een beroep op artikel 3 EVRM vol dient te worden getoets. In genoemd arrest heeft het Europees Hof andermaal een volle toets met betrekking tot de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas gehanteerd.

"The Court must proceed, in so far as possible, to an assessment of the general credibility of the statements made by the applicant" (paragraaf 50).

De Rechter dient derhalve niet het standpunt van de Minister te toetsen doch zelfstandig te beoordelen of de verklaringen van appellandt geloofwaardig zijn.

Rechter Thomassen heeft in haar concurring opinion in opgemelde zaak benadrukt dat noch door het bestuur noch door de Rechter een thorough investigation into the facts accompanied by adequate reasoning heeft plaatsgevonden waardoor niet de vereiste rigorous scrutiny plaats vond. Het ontbreken daarvan draagt bij tot de conclusie dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Slotsom uit het Arrest is dan ook dat de nationale Rechter minimaal de toetsing dient uit te voeren die het Europees Hof zelf uitvoert en dat het derhalve op de weg van de Nederlandse Rechter, in casu de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, ligt om, waar een beroep op artikel 3 EVRM wordt gedaan, zelf de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker te beoordelen en indien dat niet geschiedt, voldoet de beoordeling niet aan de eisen die daaraan op grond van artikel 13 EVRM mogen worden gesteld.

Ten onrechte heeft derhalve de Rechtbank Den Haag zittingsplaats Roermond volstaan met het oordeel dat de Minister zich in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig was, geen toets aan artikel 3 EVRM uitgevoerd en slechts deze constatering als dragend argument voor de bestreden beschikking gebruikt.

Gemachtigde